

Dvě srdce

KimoRova předmluva

Čas plyne jako voda. Voda v řece plyne jako život. Tak jako voda v řece, ani čas se nedá zastavit. Dá se zpomalit, možná i zbrzdít, ale vždy si najde nějakou skulinku a plyne dál. Je tomu již dlouho, co jsme se sešli naposledy, vy a já. Čtenáři a KimoR.

Pokud si dobře vzpomínáte, naše styky se přerušili v době, kdy zemřel poslední pravý Vyhnanec – Luis Emmet Lacroix. Pamatujete si na to? Byl upálen elfy z Černého hvozdů. Rozsudek nad ním vynesli elfové a družina. Luis totiž spáchal hrozný čin, vraždu. A ne jednu, ale hned dvě.

Nicméně, nějaký čas jsme se zde nesetkávali, což mě neskonale mrzí a hodlám to konečně napravit další sérií střípků popisujících dobrodružství Vyhnanců. Skupiny, která stále přežívá úklady osudu.

Je zima, prosinec. Družina bojovala s přísluhovači temného boha. Někaký čas s nimi putoval i milenec slečny Felis, mladý baron Vilém Wolf. Nikdo si neuvědomil, že on je bouří na obloze. Bouří, která vypukne pokud zemře. A on zemřel...

Je to složitější, přes svoji matku byl dědicem samotného císaře. A císař nemá potomka. Na obloze se již objevují první blesky a zvedá se vítr...občanská válka je na spadnutí. Zemí se potulují verbíři, lidé ukrývají zásoby a mocní pánové cvičí vojska.

Vyhnanci si na Habrovci žijí v relativním poklidu. Pomalu přichází prosinec, doba kdy náš příběh začíná. Je ti dána šance dozvědět se mnohé o tom, co potkalo Vyhnance, važ si této šance a čti...

Veselé narozeniny

Družina si libuje na Habrovci, všichni jsou spokojeni. Od posledního dobrodružství již nějaký ten pátek utekl. Rány na duši se léčí. Boje, smrt a nebezpečí je zapomenuto, stejně jako padlí druhové.

Malý hobítek Theo, který žije se svým dědečkem v Přístavu pozval všechny na oslavu svých narozenin. Jak jistě víte, když hobiti pořádají nějakou oslavu, nelze tam nebyť. Zpočátku to vypadalo, že nikdo z družiny nepřivezl dárek, pouze se přišli nechat pohostit, ale opak byl pravdou, a tak Theo dostal nové boty, knihu a spoustu dalších užitečností.

Mistr Aureolus brzy odešel odpočívat a zábava mladých mohla začít. Na oslavě nebyla jen družina, ale i Theovi přátelé – Buntý a další.

Tančilo se, zpívalo a hlavně, hlavně se jedlo. Inu, představte si menší místnost lidí z nichž polovina jsou hobité...je škoda, že nic netrvá věčně. I tato oslava musela skončit. Začal další všední den, další hloupý pracovní den.

S dalším nebezpečím nás seznámí Felis

Život na Habrovci utíká poklidně. Svůj černý šat jsem již odložila. Viléma je škoda, zvláště jeho vysokého postavení, ale žena se nesmí trápit věčně. Zvláště ne mladá žena, která je navíc krásná jako já. Obstarávání živobytí, starání se o zevnějšek a mnoho dalších věcí a hnedle se léto přehouplo v podzim, ten v zimu a je tomu již přes půl roku, co Vilém zemřel.

V polovině prosince nás na tvrzi zastihl posel se znakem vévody De Anjense. Vpustili jsme jej dovnitř i přes protesty Samuela. Ten mu nechtěl dát ani napít. Neví, co je to pohostinnost a nebo se neumí pohybovat ve vysokých kruzích. Měl by se naučit lépe skrývat své emoce nebo skončí jako jiní, kteří mířili vysoko a propadli se hluboko.

Posel pro nás má velmi zajímavou zprávu. Prý s nás k sobě zve otec inkvizitor Auglius. Prý je to důležité a jde o vévodova osobního lazebníka Daniela...

Vidím to jako dnes, i když je to již několik týdnů zpět. Opuštěný dům, dědictví náležející mistru Aureolovi. My s Theem se jej snažíme získat. A proti nám stojí De la Mark, několik mužů a jejich velitel – mistr Daniel. On se tenkrát snažil ukrást dědictví Theova dědečka. Došlo i k boji a ztrátám na životech. Já jsem se naštěstí ukrývala, ale viděla jsem i to, jak Samuel bojoval s De la Markem na život a na smrt a prohrál. De la Mark jej chtěl zabít, ale my jsme jeho život vykoupili za sedmdesát pět dukátů. Já u toho naštěstí nebyla a tak jsem nemusela nic platit. Vše skončilo tak, že se De la Mark pohádal s Danielem a prchl se svými muži k Přístavu. Daniel, slibuje pomstu se vydal za svým pánem, vévodou de Anjensem. Nu a my si vyzvedli dědictví a vydali se zpět...

...prý máme svědčit před inkvizičním soudem. Posel nás několikrát uklidnil, že opravdu jde jen o dosvědčení zločinů Daniela. Moc mu nevěřím, stejně tak Samuel, ale co můžeme dělat? Odmítnout inkvizitora? To si můžeme dovolit? Ne, nemůžeme. Můj bratr se možná již stal inkvizitorem, kdyby se něco dělo, jistě by mi pomohl, přeci by nenechal svoji krásnou sestru napospas zvrhlým inkvizitorům.

Hned druhý den vyrážíme na cestu. Máme koně, a nepočítáme s tím, že budeme putovat déle než osm dní. Všichni si bereme nějakou výbavu, peníze a zásoby. Vyráží nás jen několik. Skupinu vede Ithien, jako vůdce družiny. Vedle něho jede Dalimil s naším praporem. Ten nám dal Dunward, kdepak je mu asi konec? Já, Theophrastus a Sam jedeme za nimi, různě promícháni. Ostatní se rozhodli, že se toho nezúčastní a nebo dorazí déle. Pokud se chtějí znelíbit inkvizici, je to jejich věc. S lidmi jako jsou inkvizitoři je lepší být za dobře, zvláště když váš bratr je jedním z nich.

Příjezd do Plessis, Ithien a inkvizitor Auglius

Plessis, sídlo De Anjense. Zapadlá díra kdesi na severu. To z mého pohledu. Kdyby o jeho doupěti mluvil můj otec, řekl by: „Sídlo paďocha kdesi na západě.“ Nejsmutnější na celé věci je jen to, že i já nyní žiji na západě. Východ a západ, dvě odlišná území. Nevím, kdyby nebylo Ďáblovy stopy, možná by vše bylo jinak, ale takhle je západ civilizačně na mnohem nižší úrovni.

Vesnička okolo tvrze je celkem malá, ale vypadá bohatě. Lidé si zde nejspíš nežijí špatně. Rozhodně lépe než v Nové vsi. Dokonce jsou zde i dva veliké hostince, to je luxus. A možná by se zde dala najít i vybraná společnost. Čas nás tlačí a já bych nerad byl s inkvizitorem příliš dlouho, proto jej jedeme rychle najít.

Nu, najít inkvizitora nebylo příliš těžké, kde by asi tak mohl být jinde než v kostele? Tento kostel je velký, trojlodní a je i krásně vyzdobený. Kdyby ho navštívil Geret, nepřestal by o něm nikdy mluvit. Už jsem vám řekl, že Geret je největším náboženským fanatikem, jakého jsem viděl? Když jsme bojovali proti přísluhovačům temného boha, snažil se zabít i zajatce, kteří možná nevědomky sloužili temným...prostě magor.

Už jste někdy viděli inkvizitora? Všichni vypadají podobně – bílorudý šat se symbolem bílé růže. Všichni vypadají přísně, někteří až sveřepě. Auglius vypadá dobrotivě. Stále se usmívá, jeho očka jiskří humorem. Obličej je stařecky vráscitý, ale vypadá jako váš hodný dědeček, kterého máte rádi a i po jeho smrti na něho vzpomínáte s radostí. Takový je Auglius. Rozhovor s ním je příjemný. Inkvizitor je milý, přátelský a velmi tolerantní. Když budeme svědčit v Danielově případu, dostaneme i odměnu. Pokud lazebníka odsoudí, bude odměna ještě větší. Zajímalo by mě, jestli jej inkvizice chce odsoudit z důvodu, že Daniel je theurg nebo proto, že se chtěl dopustit krádeže. Bohužel, celá věc má háček, jak už to tak bývá. Daniel utekl a nikdo neví, jestli se stále zdržuje zde v Plessis a nebo je na cestě do Letuchu. Proslýchá se i to, že byl informátorem Maghrauba. To jsou mi věci panečku, hned na začátku se nám to takhle motá. Pokud budeme mít zájem a přivedeme Daniela před inkviziční soud, budeme odměněni. Nyní si máme odpočnout a přijít zítra ráno, sdělit Augliovi naše rozhodnutí. Inkvizitor po očku mrkl na Theophrasta, chudák malý.

Hádka v hospodě, Dalimil vše viděl

Úkol nejspíše vezmeme, přeci jen, pomoc řádu je správná. Za otcem musíme dorazit zítra a sdělit mu své rozhodnutí, čili se teď musíme ubytovat. V tom bych neviděl problém. Já osobně bych se nejraději ubytoval v hostinci, který nese název „Vévodova pohostinnost“, ale kterému všichni říkají „Hospoda u trpaslíkova vousu“. Ten hostinec je bliž a vypadá lépe. Můj názor sdílejí i ostatní, super.

Usadili jsme se u stolu pro šlechtu, ač jsme skoro všichni kmáni. Je to tím, že Ithien je z velmi vážené rodiny odněkud z východu. Prý bychom mu měli říkat markýz Ithien, stejně jako Nagasovi. Ještě, že to po nás Ithien nechce, tento typ lidí nemám rád. Je štěstí, že pan Uwrier, pro mnohé známý jako Samuel není šlechtického stavu. Trpaslík, co přišel se nás hned ptal, jestli u tohoto stolu máme právo sedět a podobné věci. Ithien to vyřešil ku prospěchu nás všech. Dokonce si trpaslík chvilku prohlížel Felis a potom se jí zeptal, jestli jí už někde neviděl...

Je tomu již jeden a půl roku, vzpomínala Felis. Tenkrát vyhnali Glotvu a jeho bandu z Habrůvce, tenkrát ještě žil Luis. Družina se ubytovala zde a pracovala pro vévodu De Anjense, tehdy se seznámili s Dunwardem. Mladý, velmi milý muž. Velký šermíř a jeden z nejlepších lidí, jaké vévoda měl. On a družina vyrazili na cestu, jejímž cílem bylo městečko Burubon v Dorsu. Tenkrát šlo o doprovod dvou dam. Vše se zvrtilo a skupinu zajal De la Mark. Dunward a jedna z dam utekla, druhá z dam se stala De la Markovou ženou. Družina se stala pracovníky De Anjense. Až jednou zavolá, nebudou moci odmítnout...

Všichni si oddechli, nikdo nemá ani tušení o tom, že Dunward se asi půl roku ukrýval na Habrovci.

Vše by šlo jako po másle, nejspíš bychom získali i ubytování, kdyby nezasáhl Samuel a kupodivu i Ithien. Sam si zase tím svým zvláštním a dosti provokativním způsobem prohlížel osazenstvo lokálu. Dělal to tak dlouho a okatě, že to nevydržel jeden z vojáků, podle hodnosti šlechtic a vypravil se na Sama. Strhla se zbytečná hádka, ve které jeden nadával druhému, už to vypadalo na souboj. Nakonec se do sporu vložil i Ithien, chtěl vojáka zastrašit svým jménem a původem, ale to se mu málem vymstilo – voják se představil jako markýz Harrach a první zástupce generála, Ludvíka Lessela. Hádka pokračovala a tehdy nám Harrach vyrazil dech podruhé – inkvizitor Auglius je prý jeho strýcem. Nakonec lokál opustil. My pro jistotu také. Vypravili jsme se do hostince „Ke zbrojířce“.

Se Samuelem u Zbrojířky

Zbrojířka, to je jiná putyka. Taková lidštestjší, ne pro velká zvířata jako je Ithien a Harrach. Šéfuje tomu tady ženská, celkem pěkná. Jak se mi povedlo z ní vytáhnout, má hodně styků. Sem zvěďavej jakých. Budu toho o ní muset zjistit víc. Jak si tak sedíme a pijeme, všimli jsme si čtveřice skřetů sedících u jednoho stolu. Všichni maj na rukávu králičí ocas. To je dost divné. Dalimil jde k nim a zve je na pivko. Když platí, ať si daj a my zatím něco zjistíme.

Je to jasné, skřeti patří k Harbově kmeni. Kdo to neví, tak za posledního půl roku se stalo mnoho věcí, Harbyrwydd se na nějaký čas vrátil ke svému kmeni, vyzval na souboj Šakala a konečně jej zabil. Sám při tom byl těžce zraněn a přišel o mimiku na polovině obličeje, ale je náčelníkem vlastního kmene...nicméně, zajímalo by mě, jakou hru Harb rozehrál, prý jeho skřeti a on navštívil mnoho šlechticů v okolí Šwertských vrchů a něco s nimi kuje. Dokonce i prcek Theo se něčeho účastnil, až bude čas, zjistím o co jde. Nerad bych, aby to nějak ohrozilo mé plány.

Skřeti dopili, prozradili, že jsou zde na nějakém jednání s De Anjensem a potom opustili hostinec. Vojáci na ně koukali nenávistně, ale to skřety nijak nerozhodilo, ba naopak – oni si z toho celou dobu dělali legraci. Po odchodu skřetů konečně dorazil někdo, na koho jsme čekali – Ludvík Lessel.

Postarší chlápek vojenského vzeření. Jako voják se tváří, jako voják je oblečen, jako voják chodí. On je totiž voják. Je nejvyšší voják v kraji. Teda, voják s nejvyšší hodností v kraji. Rozhlíží se kolem, všiml si Felis a přisedá si k nám. Začíná rozhovor na mnoho témat, i na Dunwarda a jeho paměť ohledně Felis došlo. Je až s podivem, kolik si toho ten parchant o naší družině pamatoval. Zajímalo by mě, co byl za cvoka ten Luis. Musel to bejt pěkněj magor, takový já z gurbundskýho kriminálu znám.

Lessel nám prozradil i to, že Daniel možná bude tady v Plessis a nebo v Letuchu, kde má prý nějaké známé. To je zajímavé, potom už se ten kanec věnoval jen Felis. Ona ho začala normálně balit, ale fakt normálně a ještě ke všemu okatě. Při Bohu nejsvatějším, nevím kdo z nich je větší kanec. Ludvík nám zaplatil nějaké pití, pozval nás na zítřejší oběd a Felis i na večeři. Ta je na tom dobře. Budu muset něco zkusit na hostinskou.

Theo a inkvizitor

Nocleh jsme sehnali u Zbrojířsky, taková babča zajímavá to je. Ona sice není stará, ale je velká. Velcí lidé, jakmile jsou dospělí, jsou pro mě staří. Tak to prostě je. Ráno nám nabídla snídani, Sam z ní začal tahat nějaké informace a nakonec došlo i k tomu, že si ho odvedla do kuchyně aby mu ukázala nějaký styk či co. Chvilí se z kuchyně ozýval rámus, potom se oba vrátili. V klidu jsme posnídali a vyrazili jsme za tím příjemným inkvizitorem. Myslím, že není pravda to, co jsem slýchal o inkvizitorech, jak jsou zlí.

Otec nás přijal velmi přátelsky, nabídl nám pohoštění a potom si s námi povídal o našem úkolu. Řekl nám to, že by rád získal Daniela živého, že s ním ještě potřebuje mluvit. Také nám řekl, že by byl nerad do celé věci zatažen více než je nezbytně nutné. Když jsme se dohodli i na odměně propustil nás. Propustil nás všechny kromě jednoho jediného človíčka. Lépe řečeno, kromě jednoho hobita. Kromě mě.

Auglius: Můj milý Theophraste, měl bych pro tebe jeden návrh. Tedy, abych se vyjádřil lépe, rád bych ti něco ukázal a potom se domluvíme, ano?

Theo: Ano, pane. Rád se podívám, co pro mě máte.

Auglius: Zde, milý Theophraste. Toto nové nařízení si přečti. Zde máš brk a inkoust. Když budeš chtít, můžeš rovnou podepsat. Myslím, že se dohodneme rychle.

Beru si od usmívajícího se Auglia pergamen, brk a inkoust a začínám číst. První co vidím je nadpis, zvědavě čtu dál a dozvídám se toto:

Edikt odhalené theurgie

Na vědomost se dává, že z rozhodnutí nejvyššího inkvizitora Tomáše z Letuchu jsou všichni učenci provozující theurgické kejkle povinnováni přihlásit se nejbližšímu inkvizitorovi. Toto jest jejich povinností. Mají právo s inkvizitorem mluvit a svobodně se rozhodnout zda podepíší tento edikt či nikoliv. Ti, kteří podepíší necht' jsou vzati pod ochranu řádu a inkvizičního bratrstva. Ti kteří nepodepíší, necht' se o svoji bezpečnost starají sami.

Theurgové, kteří podepíší a stanou se pomocníky inkvizice necht' jsou zbaveni strachu z inkvizičního tribunálu. Ostatní čeká oheň, který jak známo očisťuje.

Pomoc inkvizici sebou nese jisté povinnosti, ale i mnoho práv. Rozhodnutí je svobodné pro každého.

Velmi zajímavá četba, příliš tomu však nerozumím, co je na mysli tímto ediktem? Tázavě se dívám na Auglia, svým přátelským stylem mi vše začíná vysvětlovat.

Auglius: To máš tak, Theophraste. Mnoho lidí nemá theurg rádo. Sám vím, jak je tato věda pro nás důležitá a proto bych rád, jako velká část mých bratří vzal tyto výjimečné lidi pod svoji ochranu. Podepsáním tohoto vyhlášení se staneš naším pomocníkem. Sem tam nám řekneš nějaké tajemství a podobně, nic moc složitého. Kdybys měl nějaký problém či ti hrozilo nějaké nebezpečí, můžeš se spolehnout, že my ti na oplátku pomůžeme. To je asi tak všechno.

Theo: Aha, takhle. Tak to potom jo. Já se bál aby to nebyla nějaká kulišárna. Pokud je to takhle, podepíši.

První komplikace, kterou nám vysvětlí Ithien

Theo se vrací celkem šťastný, docela by mě zajímalo, co mu ten inkvizitor říkal. Theo něco málo prozradil, zbytek se prý dozvíme zítra. Bude to dokonce vyvěšené na bráně vévodova hradu. To musí být něco velkého. Mám z toho celkem strach, Theo nevypadá vystrašeně, ale je ještě mladý a nezkušený. Měl bych mu dát několik lekcí o inkvizici a jejích praktikách.

Vracíme se do hostince na oběd. Než nám šenkýřka nese jídlo, přišla k nám zdrcená žena. Je vystrašená a nedůvěřivá. Hned se nás ptá, jestli to jsme my, ti co pracují pro inkvizitora a hledají mistra Daniela. Když jí přitakáváme a vysvětlujeme situaci, rozpovídá se o svém problému.

Její manžel se prý včera setkal s Danielem, oba spolu odešli do noci a muž se nevrátil. To nevypadá jako takový problém, že? Uvidíme, co z toho vyjde. Slibujeme jí, že jejího manžela najdeme. Najdeme ho dokonce bez nároku na odměnu, to nebude nic složitého. Žena odchází a my též, jdeme prohlédnout Danielův dům. Pokud jsme čekali, že tam něco najdeme, tak jsme se spletli. Nic tam nebylo.

Odcházíme na severozápad, směrem který nám poradila žena ztraceného muže, prý padlo slovo Letuch. Vyrážíme tedy tímto směrem, než se napojíme na cestu půjdeme kousek lesem. Ještě bych málem zapomněl na to, jak nám hobití theurg Theophrastus pomohl. Zakouřil si svojí oblíbenou dýmku, posadil se pohodlně a vypravil se do své mysli. Když se vrátil zpět mezi aktivní jedince, nevypadal dobře – povídal něco o mrtvole a krvi. Již se nám to komplikuje, protože tam, kde je mrtvola bývá i vrah...

Samův omyl

Když vopouštíme bejvák Daniela, všiml jsem si, že nás někdo po vočku sleduje. Všimla si toho i Felis. Jdeme dál, ve sněhu necháváme stopy. Špeh se nám pověsil na paty, myslí si jak je nenápadný, ale není. Blížíme se k lesu, tam máme v plánu na něj udělat past. Já s Felis se ukryjeme tady v lese a špeha přepadneme, zbytek povede i naše koně a bude dělat dobře viditelné stopy. Ujdou asi tak půl kilometru a počkají na nás. Tohle bude báječný, už se těším jak tomu převítovi vypálíme rybník. Hlavně musíme zjistit komu slouží.

Čekáme, špeh se blíží, sleduje naše stopy ve sněhu, je příliš bezstarostný. To se mu nevyplatí. Už je blízko. Ještě pár kroků a ...Felis vyskakuje ze svého úkrytu a vrhá se na překvapeného muže. Ten se nezmůže na obranu a tak je sražen na zem. Já vytahuji kuši a mířím na něho. Felis mu nacpala trochu sněhu za krk, do obličeje a podobně. Chlápek se vzteká a nadává nám. Jedná se s ním dosti těžko:

Špeh: Pusťte mě nebo si to vypijete, co si to vůbec, kruci, dovolujete?

Samuel: Pro koho pracuješ? Pověz nebo zemřeš!

Špeh: To nemůžeš udělat, nepřežil bys příliš dlouho.

Felis: tak nám řekni nějaké informace.

Špeh: Něco za něco, já řeknu něco vám a vy řeknete něco mě.

Samuel: Ani náhodou, řekni co víš nebo zemřeš.

Špeh: Pracuji pro jednoho ctihodného pána. Pokud mi ublížíte a on to zjistí, zemřete dosti krutou smrtí. Hlídal jsem Danielův dům, kdyby se náhodou lazebník vrátil.

Felis: tohle máme společné, i my hledáme Daniela. Pracujeme pro někoho, kde je v Plessis pouze na návštěvě.

Samuel: Nic mu neříkej Felis, ani nevíme pro koho pracuje.

Špeh: vy pracujete pro otce Auglia? Já též.

Samuel: Máš pro to nějaký důkaz?

Špeh vytahuje pečetní prsten se symbolem bílé růže. Prsten inkvizitorů. Beru si jej a snažím se odhadnout jeho pravost. Vše vypadá dobře, ale prsten má jeden kaz, vypadá moc dobře na to aby byl používán. Myslím, že je falešný a že na nás tento špeh hraje habaďůru. Chlápek si je tak jistý sám sebou, že můj útok nečeká, moje pěst jej srazila k zemi. Ihned vyskakuje, je vzteklý. Nejraději by se na mě vrhl, ale moje kuše jej drží v dostatečné vzdálenosti.

Nakonec kapituloval, nechal se spoutat a jde s námi. Uvidíme co s ním budou chtít udělat ostatní. Když dorážíme na místo, kde měli čekat ostatní nacházíme tam akorát Ithien a koně. Dalimil a Theo se vypravili prozkoumat nějakou mrtvolu o která si hobit myslí, že je blízko. Ithien ví, kterým směrem odešli a navíc můžeme sledovat jejich stopy ve sněhu. Vyrazíme, jen co vyřešíme špeha...

Ithien si prohlíží jeho prsten, vytahuje svůj zlatý prsten a dlouho je zkoumá, vypadá to, že si neví rady. Beru si tedy od něho oba prsteny a zkusím je prohlédnout znovu. Jakmile došlo k dalšímu přezkoumávání prsten, špeh se dostal znovu na koně. Opět rýpe a uráží. Mám dojem, že bude opravdu ve službách Auglia, jinak by si tohle nedovolil. Prohlašuji prsten za pravý a musím udělat něco, co dělám nerad – omluvit se. Špeh není pomstychtivý a tak mi asi odpouští, kdo ví...

S nálezem první mrtvoly nás seznámí Dalimil

Já a Theo jsme vyrazili najít mrtvolu o které je Theophrastus přesvědčen, že zde musí být. Nevím nakolik je jeho informace důvěryhodná, ale za risk to stojí. Jestli si vymýšlí, příště mu již neuvěřím. Cesta zasněženým lesem je namáhavá, ale krásná. Ač se pod výstrojí potím jako kůň, stáhám se rozhlížet po okolí a všimnout si panensky čisté přírody. Je vidět, že až sem se lidé nedostávají často. Dobře jim tak, nemusejí být všude.

Čím jsme dál od přátel, tím je Theo nervóznější, možná ani on nevěří svým smyslům. Pokračuje ještě asi dvacet minut a potom přicházíme na místo, kde leží mrtvola zapadaná sněhem. Okolo jsou pod tenkou vrstvou sněhu cákance od krve. Mrtvola sama má rozervaný hrudník a vyrvané srdce, které nikde není.

Je to hrozné, mrtvola je od krve, všude je krev, rozervané tělo, orgány...já to snáším, i když ne až tak lehce, ale Theo je nějaký zelený. Vychází z něho jen jedna věta – tohle není to místo, co jsem viděl ve své vizi, zde není dům. Co to blábolí? Že by bylo mrtvol více? Tuhle odtáhneme k přátelům a společně se poradíme co dál.

Zabalili jsme mrtvolu do mé deky, alespoň se na ni nemusíme dívat, muž byl celý zborcený krví. Jaká bestie tohle mohla provést? A potom táhneme mrtvolu zpět. V polovině cesty narážíme na zbytek družiny a neznámého muže. Společně nám jdou naproti. Ukazujeme jim mrtvolu a neznámý muž společně s Ithienem vykřikne: Daniel!

Jak to, že jsme jej já a Theo nepoznali? Asi to bylo tou špínou, krví a zmarem, který nás při pohledu na mrtvolu popadl. Všichni znovu zkoumají mrtvolu. Tedy, přesněji řečeno, nikoliv všichni – já a Theo už si těla nevšímáme. Další prohledání těla se nám vyplatilo. Felis

jej prohlížela opravdu pozorně a všimla si zvláštního mase v ústech mistra Daniela. Po dlouhé a bouřlivé debatě je znám výsledek – maso v ústech Daniela je srdce. Nejspíš to, které chybí v Danielově hrudi.

To není vše, aneb Theo nám nesdělil své poslední slovo

Všichni jsou jako u vytržení, mrtvola a srdce v ústech nám připravilo nejednu horkou chvíli. Abych tak řekl pravdu, mě i nejednu studenou chvíli. Když se všichni uklidnili a dohodli, oznamuji jim svůj poznatek – tohle není ta mrtvola, kterou jsem viděl ve své astrální projekci. Jsem si jist, že další mrtvolu nalezneme u salaše, která by měla být nedaleko. Když se rozpovídám o salaši, neznámý muž povídá, že ví o jediné salaši v okolí, ta je prý nedaleko odtud. Bereme mrtvolu Daniela a pokračujeme k salaši. Tuším, co tam nalezneme – další mrtvolu.

Salaš je u cesty směrem na Letuch. Je to jako v mé vizi, rovnou vedu všechny za stodolu – a tam je ve sněhu další mrtvola, zmrzlá na kost. Též jí chybí srdce, které bylo násilím vytrženo z hrudníku. Polévá mě studený pot, tohle je na malého hobita příliš silná káva.

Mrtvola je zkoumána, jediné čím se liší od Daniela je to, že nemá srdce v ústech. Nemá ho ani nikde poblíž. Další velký otazník, který si říká o vyřešení. Zatímco my se věnujeme druhému tělu, Sam se rozhodl prozkoumat domek. Za chvíli nás volá k sobě. Nevím proč, ale nikoho neupozornil na to, co nás čeká uvnitř. Alespoň mě mohl upozornit, abych dovnitř nechodil...

V domku je jedna jediná místnost v jejímž rohu leží děcko. Malá holčička s vytrženým srdcem, stejně jako předchozí dvě mrtvoly. V druhém rohu, na slamníku zborceném krví leží další tělo – pravděpodobně matka holčičky a žena muže, kterého jsme našli za salaší. Musím ven, musím na vzduch. Rychle zabíhám za roh, aby na mě nebylo tolik vydět, jen co si podívám znovu na svoji snídani je mi lépe. Ufff, tohle je na malého hobita opravdu silná káva. Těla jsme se rozhodli odnést inkvizitorovi. Cestou zpět sděluji družině jednu zajímavost – zmizelý manžel je živý a pravděpodobně je v nějakém hostinci. Mohl by to být i nějaký zájezdní hostinec, neboť tam byl mix nejrůznějších lidí.

Příběh zdaleka nekončí, pokračuje Felis

Jsmo zpět v civilizaci, pokud se tedy toto dá nazvat civilizací, že? Každý to vnímá jinak. Vrátili jsme se do města a předali inkvizitorovi výsledky své práce. Nebyl příliš spokojen, dá se říct, že byl nespokojen. Řekl nám, že pokud máme zájem o další odměnu, ať přijdeme dalšího dne. Tušíme o co mu půjde, bude chtít manžela selky. To nebude takový problém.

Výhodou je, že máme celý den volný. Theo se ve svém pokoji zotavuje z toho, co prožil. Sam a Dalimil vyrážejí za selkou a já jdu za Ludvíkem, pozval mě přeci na večeři. Jsem zvědavá jaký typ muže se z něho vyklubal. Mě stačí, když bude bohatý a štědrý.

V hostinci jej nacházím, ještě si neobjednal nic k jídlu, to je dobře. Alespoň mě bude moci pozvat. To se nakonec stalo. Jak tak jíme, snažím se z něho něco vytáhnout. Dávám mu pár informací, které jsme zjistili my, tvářím se jako hloupá husička a ejhle, ono to zabírá. Ludvík se rozmluvil. O případu ví více, než jsem si myslela. Z toho, že Daniel je po smrti měl velkou radost, připil na konec strachu. Dále povídal, že to, že s ním někdo odešel nevěstí nic dobrého, dokonce snad prý Daniel nebohého muže vydíral.

Všechno se to nějak motá a Ludvík pije víc než vydrží, je vidět, že dnes slaví. Já piji s ním, ale ne tolik.

Další výprava za selkou, aneb Theo má nápad

Když jsem o všem v pokoji přemýšlel, dostal jsem nápad. Tedy, on to nebyl můj nápad. Na ulici jsem slyšel, jak se dva vojáci bavili o tom, že se někomu ztratil bratr, to by možná mohla být naše stopa. To znamená, že selka nám toho musí říct víc, než nám řekla do teď.

Vyrazíme za ní, je to jen kousek. Odpoledne u ní již byl Dalimil a Samuel, Selka je pohostila a vše vypadalo normálně. Nyní je její dům tmavý a zamčený. Jako kdyby nikdo nebyl doma...

Klepu na dveře. Nic. Samuel se je snaží odemknout, než se mu to podaří, rozezná se v mé hlavě poplašný gong. Někdo mi leze do hlavy. Někdo mě upozorňuje na to, že jestli ihned nezmizíme, ponese si hrozné následky. Někdo, kdo je mnohem mocnější než já a umí lidem podsouvat myšlenky...to se mi nelíbí, ani trochu se mi to nelíbí. Ten chlápek se mi v myšlenkách představil jako Jánoš.

Zastavil jsem Sama, snažím se je donutit k odchodu. Sam dělá problémy a nechce se mu, jeho chyba, já tedy odcházím. Nakonec jde i on. Všichni se vracíme do hostince. Cestou potkáváme Felis a generála Lessela. Oba jdou vrávoravě, Felis méně a Lessel více.

Dalimilova krev, Felis nám to ráda vysvětlí

Vracíme se s Ludvou z hospody, musím jej podpírat. Je docela dost ožrán. Chlapi jsou smečka chlastavá, ale řekl mi toho dosti, víc než chtěl. Se zbytkem družiny se setkáváme před hostincem. Nic moc nového mi neříkají, asi nechtějí nic prozradit před Lesselem, já se jim nedivím. I když musím uznat, že Samuel to s tou nedůvěrou občas dosti přehání.

Dalimil se trochu rozpovídal, prokecl se s tím, že vdova od zmizelého muže zmizela. Na to neznatelně zareagoval Ludvík. Ztuhl a napjal se, rázem jako kdyby vystřízlivěl. Udělal krok ode mě, začal vrávorat jako opilý a přiblížil se k Dalimilovi. Zakopl a zavěsil se do něj. Jak padal, Dalimil se mu snažil pomoci, v tu ránu Lessel vytáhl dýku a zabodl ji do nebohého dobráčka. Občas je mi Dalimila líto, kdy už se zbaví té své naivity?

Sam okamžitě srazil Ludvíka do sněhu, to je tak agresivní chlap, v lecčems mi připomíná Luise, doufám, že také tak neskončí. Jeho věčné spory s ostatními ho vedou vstříc peklu.

Začíná ostřejší výměna názorů, tu slyší několik vojáků, když vidí svého velitele, je jim to jasné. Ludvík ještě křičí, že mu Dalimil něco ukradl, ale vojáci mu nevěří a odvádějí ho s omluvným výrazem.

Dohromady ošetřujeme Dalimila, není to až tak vážné a potom se rozcházíme. Já běžím za vojáky, něco mě napadlo a potřebuji aby mi to Ludvík potvrdil. Nějak mám dojem, že ztracený muž je Ludvíkův bratr.

Vojáky doháním, Ludvík je dosti zpomaluje. Zastavují se. Snažím se je přemluvit aby Ludvíka pustili se mnou. Jeden mi dělá nehorázné návrhy. Neříkám, že by se mi nelíbil, ale co si to dovoluje on? Sprostý voják? Nakonec jim musím dát čtyři toлары aby pustili Ludvíka semnou. To je cháska proradná, to si vypijí.

Beru Ludvíka do svého pokoje, ráno moudřejší večera.

Samuelova noční procházka

Dům, kde bydlí žena se ztraceným mužem mě láká jako sladkost vosu. Počkám si až všichni usnou a potom se tam vypravím. Čekání není až tak dlouhé, jednu hodinu po půlnoci se vytrácím z hostince a nabírám správný směr. To co říkal Theo neberu vážně, nejsem takový strašpytel.

Už jsem u dveří, odemkám je. Mám špatný pocit, velmi špatný. Něco se jistě děje. Cvak, klik a dveře jsou odemčené. Pomalu je otevírám. Pocit nebezpečí zmizel. Místnost za dveřmi je temná jako chřtán smrti do kterého možná lezu.

Již jsem vykročil, již jdu a nic mě nezastaví. Náraz. Letím vzduchem. Dopadám na zem a uvědomuji si, že jsem narazil do zdi. Ohmatávám své bolavé tělo, nevypadá to na žádnou zlomeninu. Zvedám se a znovu kráčím dovnitř do domu. Probírám se opět před domem, ležím ve sněhu a z rozbité hlavy mi teče krev.

Do třetice se stavím na nohy. Nevcházím však již dovnitř, ale volám:

Samuel: Hej, je tam někdo?

Jánoš: Zmiz, jdi pryč nebo zemřeš!

Samuel: Kdo jsi, co tu děláš?

Jánoš: Zmiz nebo zemřeš!

Samuel: Řekni mi alespoň něco, co tu děláš?

Jánoš: Ukrývám se tu, dům jsem koupil od nějaké cestující ženy, nesmíš mě prozradit, a teď jdi nebo uvidíš co se stane.

Houby, já ti dám prevíte. Nenápadně vytahuji jednu ze svých hraček, tu která dělá velké množství dýmu. Mám ji v ruce, připravuji si ji k použití a vrhám ji dovnitř. Jakmile se začal tvořit dým, skočil jsem též dovnitř. V domě jsme dva. Já s kuší a neznámý, nejspíše ukrývající se theurg.

On se snaží dostat ven a uprchnout, já se jej snažím chytit a zjistit co doopravdy zde dělá. Cítím jej blízko, dostal jsem se zády ke dveřím. Rána a opět se probouzím venku, ležící ve sněhu. Theurg mě opět vyhání. Jsem pomlácený a zakrvácený, asi nemá cenu jej provokovat. Vracím se do hostince, snažím se aby mě cestou nikdo neviděl.

Trocha detailů od KimoRa

Celé je to nějaké zamotané, nit příběhu se hledá těžko. Musím použít mnoho svých rezerv, abych vám dokázal napsat o tom, co se děje. Ráno družina zašla za inkvizitorem. Ten je čekal v hradním sklepení. Dokonce i vojáci byli vystrašení, když je tam vedli.

Sklepení nebylo nic jiného než zasedací místnost inkvizičního tribunálu. Mimo Auglia a De Anjense tam seděly další dva muži. Proti nim byl kat, jeho dva pohůnci a žena. Žena, která jim nahlásila zmizení svého manžela a včera zmizela též. Její ruce byly zohyzděné, zkrvavené a polámané. Nehty se válely okolo ní. Pravá noha byla proděravěná, špinavá a zakrvavená. Druhá noha byla obalená plechy s velkými hřeby. Ty jí právě kat dotahoval na noze. Nemít v ústech dřívko, jistě by křičela bolestí až by se hrad otrásal. Po dotažení kat na chvílku přestal, žena kývla hlavou. Soudci se naklonili dopředu, žena zasípala jediné slovo: „Letuch“ a upadla do bezvědomí.

Auglius vzal družinu nahoru, do kostela. Nejprve si promluvil se Samuelem, který obvinil Markýze Harracha, že je prý příbuzným uprchlého. To inkvizitor vyloučil s tím, že markýz Harrach je jeho příbuzným. Potom se Samovi svěřil s tím, že ví, že uprchlík a nejspíš i vrah je příbuzným Ludvíka Lessela.

Jako dalšího si inkvizitor pozval na pohovor Theophrasta. Jejich rozhovor byl zajímavý, zajímavý natolik, že se inkvizitor dozvěděl o ukrývajícím se theurgovi a Theo dostal deset dukátů za tuto informaci.

Zbytek družiny inkvizitor pozval na oběd. Všem doporučil, ať se podívají za hodinu na náměstí. Všichni jeho rady uposlechli a za hodinu se sešli na náměstí. Tam už byli vojáci s kušemi, které mířili do davu. Byl tam i otec Auglius, který držel hořící louči. Byla tam i hranice a na ní Jánoš. Žádná z postav jej na vlastní oči neviděla, ale všem bylo jasné, že je to on. Inkvizitor jej proklel a prohlásil za vyvržence, následně zapálil celou hranici. Tak skončil Jánoš, ten který se ukrýval několik dní před inkvizicí.

Nakonec se družina rozhodla poobědvat s inkvizitorem. Ten jim udělal nabídku – když mu přivedou Jana Lessela živého, dostanou každý 60 dukátů. Když mu jej přivedou mrtvého,

dostanou každý 40 dukátů. Tento úkol družina přijala. Dozvěděl se o tom i Ludvík Lessel a nabídl jim 80 dukátů každému, když inkvizitor dostane Jana mrtvého...

Kdo ví, jak se družina rozhodne a na jakou stranu se nakonec přidá. Úkol je přijat a družiníci vyráží dalšího dne na cestu, která bude jistě velmi nebezpečná. Nebude hrozit fyzické nebezpečí, ale důsledky mohou být nedozírné... a to je to, oč tady běží.

Kterak Theo lumpárnu ztropil a zázrak nové odvedence spasil

Třetí den cesty jsme zakončili v hostinci, kde se právě konala nějaká veselice. Jeden zámožný a zřejmě urozený chlapík slavil zásnuby, a tak všem v hospodě platil pití. Pochopitelně jsme se přidali. Pivo jsem odmítl, ale ten svařáček pěkně zahřál. Taneční zábava však nebyla uzpůsobena nám hobitům, a tancovat s velkými lidmi ani sám se mi nechtělo. Tak jsem si po dopití vína dal už jenom jeden mošt a odebral jsem se na pokoj. Felis a Samuel byli podobně střídmi jako já, jen Dalimil zůstal u výčepu dlouho do noci.

Ráno nás vzbudilo hulákání zvenku. Ten chlápek, co pořádal včerejší veselku, tam stál s kaprálskou čepicí na hlavě a vyřvával něco jako: „Všichni rekruti sem!“ A pak začal vyvolávat jednotlivá jména. A mezi těmi jmény byl i Dalimil.

Seběhli jsme dolů. Dalimil se začal hájit, že je v seznamu rekrutů omylem, ale verbíř mu zamával lejtrem s jeho podpisem před nosem. Dalimil změnil taktiku a začal vysvětlovat, že pracujeme pro inkvizitora a máme naléhavé poslání.

Svítek se jmény a nějakými verbířskými řečičkami mi připomněl košík staré Moučkové. Jednou stála s košíkem plným na tržišti a naparovala se, že její manžel je lepší mlynář než manžel její sousedky Kolískové, a že se mají lépe než Kolískovi. Tehdy jsem neodolal, a použil jsem (tehdy nově naučenou) formuli k tomu, že jsem jí udělal z košíku popel a ze syrových vajec ohřátá a míchaná. Teď jsem pocítil chuť zapálit ten cár pergamenu. Prodral jsem se davem dopředu tak, abych na něj dobře viděl. Nikdo si mě nevšímal – bude to bezpečné. Zavrhl jsem nápad nechat pergamen vzplanout ve velké ohnivé kouli, a jen ohněm rozmazat text nebo upálit pečeť by nemuselo stačit. V duchu jsem formuloval přání a pergamen začal doutnat...

Chvilíčku trvalo, než si verbíř ohně všiml. Pak začal doutnajícím svítkem všelijak mávat a nakonec jej hodil do sněhu. To jej uhasilo, ale text už byl nečitelný. Nemohl jsem se ubránit smíchu; až když se voják začal zle rozhlížet po okolí a hrozit strašlivou pomstou tomu, kdo svítek nějakým kouzlem zapálil, ovládl jsem se a nasadil jsem překvapený výraz (aspoň doufám). Dalimil okamžitě vysvětlil oheň jako zázrak a boží znamení. Verbíř mu to nespokl, ale nic proti nám nepodnikl. Jen vytáhl nový svítek, zkusil rekruty přemluvit a pak naštvaně odtáhl s těmi pár zoufalci, kteří podepsali svůj nábor do armády podruhé.

Felix a inkviziční špeh

Sme dorazili do Zdířky, tam co je zeman Zítka. Ten nás na svém baráku nepřijal, tak sme vstali alespoň v hospodě. Ta bába tam neměla nocleh a tak sme museli chrápat ve stáji. Ale to nebylo to nejhorší. Sem tam potkal jednoho zajímavého týpka, takovej bouzek to byl. Šak já vám vo něm teď hodim pár slov.

Starej, žebravej dědek s bradkou bílou jako jeho vlasy. No a ty vlasy byly bílý jako sněh. Dědek za náma zašel a rovnou spustil, ani nepočkal až mu dovolíme mluvit.

Dědek: „Hola hej, mládenci. Zdravím vás ještě jednou. Je vás hodně, to byste mohli mít zájem o malou sázku, co? Třeba ty trpaslíku?“

Felix: „No já nevím, ale když mi řekneš vo co de tak možná i jo.“

Dědek: „Je to jednoduchý, budem mluvit a kdo umluví druhého vyhrává. Nejdříve si rozdělíme názory. Jeden bude souhlasit a druhý nesouhlasit. Potom zadám téma a budem o něm mluvit. Sázka je přesně jeden dukát.“

Ithien: „Není to trošku zvláštní, dát téma až...“

Dědek: „Mladíku, ty nejsi vyzván, tak se do toho nemontuj. Tak co, trpaslíku, bereš moji sázku?“

Felix: „Ano, tady je dukát“

Dědek též vyhrábl z kapsy dukát. Hodili jsme je na stůl a jdeme na to. Já jsem si vybral ano a dědek ne. Hned zadal téma: Je inkvizice špatná? Všichni okolo stolu viditelně zbledli, proč? Samuel se ke mně naklonil a pošeptal mi „Felixi, nechej toho, prohraj dukát nebo se stane něco horšího. Ten dědek je asi inkviziční provokatér.

Má ta jeho otázka něco společného s tím, že v hostinci je pouze hostinská a že o hostinském pronesl několik vět? Jedna z těch vět byla: „Chudák paní hostinská, její manžel je pryč, musel na pár let do armády. Vedl divné řeči.“ Já se však dědka nebojím a zahajuji soutěž. Můj první argument proti inkvizici všechny přibil k zemi. Felix jen zalapala po dechu, Ithien se drží za hlavu. Ono říct, inkvizice mi kecá do života...dědek hned kontruje a rozjíždí se slušná hádka. Argument střídá argument. To je paráda, takhle jsem se už dlouho nepobavil. Harb do mě šťouchá pod stolem, tím mě dost ruší a já nemohu vymyslet již nic jiného. Dědek mě nakonec smetl. Má můj dukát, záprdek jeden.

Ithien začíná rejpat do dědka, jestli by byl schopnej soutěžit i proti němu. Dědek to bere a tváří se sebejistě. Nejdřív se volí téma – je luxusní život dobrej nebo špatnej? Ithien říká, že dobrej a dědek, že ne. Tak to nemá děda šanci, Ithien je na luxus přeborník. To se můj dukát dostane zpátky do družiny.

Stalo se, jak sem říkal, dědek prohrál. Moc mu to ale nevadí, protože s náma dál sedí a kecá. Sam z něho nenápadně vytáhnul, že nějaký inkvizitor ho poslal aby nás zkusil ve víře. To sou svině, ty inkvizitoři – my jim pomáháme a voni nás zkoušej, to mi utrhni vous.

Harbyrwydd vyhání špeha

Chmmm, muset říct, že špeh se dobře prozradil. Vím přesně jak na něj. Je to jednoduché. Dávám mu první otázku, která se týká inkvizice. Na tu mi s úsměvem odpovídá. Ihned jí proti němu obracím. Dědek začíná ztrácet přirozenou barvu, všiml jsem si, že jeho ruce se malinko roztráslly.

Dotírám na něho víc a víc, dědek už neví, co má říkat. Myslí si, že je to opačně než mu bylo řečeno. Sam z něj vytáhnout, že nás měl vyzkoušet. Jak jsem na něj vyrukoval, dědek si myslí, že ho vyslali aby byl vyzkoušen. To jsem mu to ukázal, dobře mu tak. Chvilku to vypadalo, že ho zvyklám na naší stranu, pak mu došlo, že ho asi jen nějaký inkvizitor zkouší a tak nám vynadal do nepoctivců a utekl.

Zajímalo by mě kde on, zrovna on, získal právo nazývat nás nepoctivci. To je dneska svět. Polovina družiny, než aby si dala obyčejnou kaši, raději vyrazila kousek za vesnici uvařit králíka, kterého má Theo s sebou. Já jsem ještě skočil za hostinskou. Vyzvídám na ní něco o jejím manželovi. Jmenuje se Vočko a prej ho odvedli do armády de Anjense. Jak je vidět, inkvizice jde na ruku tomu, kdo zaplatí. Když nepomohou verbíři, dostaneme lid do armády jinak. To být hnus, že ani my to nedělat a to jsme pro lidi jen špína s černou krví.

Když už jsem byl v tom, svůj doprovod, skuruta jménem Lamač jsem zanechal u hostinské jako výpomoc. Ta byla ráda, i když se Lamače zprvu bála. Nakonec si jej v hostinci ponechala, aby jí s leccíms pomáhal.

Theo kuchtí a družina potkává přátele, včetně čtyřnohých

Povedlo se mi zjistit, že tady dělají jen pivo a kaši a obojí chutná skoro stejně. Ale třeba to Lamač nějak zlepší. Já na to čekat nehodlám, a jdu ven uklohnit králíka s nějakou normální kaší. Sam, Felis, Ithien a Lucien jdou se mnou.

Za chvíli jsme nasbírali dříví, rozdělali dva ohně a připravili vše potřebné. Ještě že si sebou nosím své kuchařské vybavení; aspoň jsme mohli všechno pěkně připravit.

Já jsem pekl králíka a Sam vařil kaši, když přišli Harb, Felix a... Schlank. To je překvápko! Poslední dobou studuje teologii na univerzitě v Letuchu, a teď si vyjel na menší výlet a potkal nás tady.

Když jsme se dovítali, Felis zaslechla od lesa nějaké zvíře. Všichni byli vyplašení, někteří dokonce natahovali kuše. Já jsem sice taky sledoval, ale současně jsem dával pozor i na naši večeři. Co to je by mě zajímalo, ale nebudu kvůli tomu jíst spáleného králíka.

Nakonec se ukázalo, že to je toulavý pes, takový velký vořech (sahal mi asi tak k pasu). A prý to je ještě štěně, takže ještě vyroste. Nejhorší na tom bylo, že ho Harb začal ochočovat. Doufám, že ho ochočí dobře, protože jestli z něj vyroste něco jako Rejsovic Vlk (to byl vlčák, kvůli kterému jsem se jako malý bál chodit do Nové vsi, protože ho tam sedlák Rejsa nechával pobíhat, krást slepice a útočit na hobity... Ještě, že je Vlk mrtvej), tak se ke mně nebude smět přiblížit na dvacet kroků.

Letuch, hostinec u Krajíce poprvé (Samova sólová návštěva)

Po několika denním se trmácení lesy a lukami konečně dorážíme k městu Letuch. Je hraničním městem s asi 15 tisíci obyvateli mezi panstvím vévody de Anjens a knížete Gurbundského. Mezi těmito pány již dlouho zuří války. Jsem velice rád, že jsme se sem dostali. Nyní přichází má šance, jak tomu všemu zabránit, Získám informace proti de Anjensovi a potopím jej. Konečně již lidé nebudou trpět v tomto nesmyslném sporu.

Projíždíme bránou, kde nás zastavili strážníci. Upozorňují nás na pravidla, která se v tomto městě respektují. Neměli jsme jediný důvod protestovat a vstupujeme dovnitř.

Dle posledních informací, které jsme získali, se Jan Lessel ukrývá v hostinci Bonifáce Krajíce. Ale co to? Spoludružiníci se rozhodují nejdříve prošmejdit město? Jakmile slyším, že Felis jde na nákupy a Theo za svým kamarádem, nenápadně se od nich odpojuji a za Krajícem jdu sám. Máme zadaný úkol, který máme splnit a oni mají prvořadě jiné záležitosti. Alespoň hobítek by mohl něco zjistit. Snad z toho hospodského dostanu, co nejvíce a nebudeme se tu muset déle zdržovat.

Dlouho jsem tu nebyl, některé domky se zde změnili k lepšímu a naopak jiné chátrají čím dál více. Cestou si pro vlastní ujistění optám na hostinec Bonifáce Krajíce. Ano, jak jsem si myslel, vůbec nic se nezměnilo a vše je při starém.

Přicházím před zmiňovanou hospůdku, spíš by se dalo říci: „Před nálevnu.“ Musím si dát pozor. Už z vnějšího pohledu to nebude procházka růžovým sadem. Nahodím drsný výraz a vcházím.

Jak jsem předpokládal, žádný s čistým svědomím. Raději si je moc neprohližím, výjimečně ani nechci vědět čím se živí a jak jsou ve svém řemesle dobří. Pomalu si to ženu lokálem až pípě. Čepuje tam pivo obtloustlý a pěkně slizký chlapík.

Samuel: „Zdravíčko pane, jste Bonifác Krajíc???”

Hostinský: „He.Ano, to jsem. Co chcete?”

Samuel: „Ehm, mohli bychom si promluvit někde v soukromí, je to důležité.“

Bonifác: „O co se jedná, že je to tak důležité? O černý obchod???”

Samuel: „Ne pane, ale o život!“

Bonifác: „Tak pojd'te do zádu.“

Bonifác Krajíc odchází se Samuelem do skladu, kde mají zaručený klid a soukromí.

Bonifác: „No, tak spus'te, co máte na srdci.“

Samuel: „Dobrá. Jedná se o jednoho muže, který se má u vás skrývat. Má tmavě hnědé vlasy, středně vysoký, věk kolem 30-40let.“

Bonifác: „Ano, byl u mě ubytován asi před třemi týdny.“

Samuel: „A kde je teď?!?“

Bonifác: „Hehehe. Dej mi 100 tolarů a povím ti vše!“

Samuel si to chvíli promýšlí. „Sám moc peněz nemám a pokud by družina utratila většinu svých úspor, tak kdo by mi to pak proplatil??? Nikdo. Je to těžké.“

Samuel: „Fajn, zde máte 100 tolarů a teď povídejte!“

Bonifác: „Výborně. Takže, je v Gurbundském vězení. Dělal tu nějaké problémy, tak jej vyhodili za hradby a vojáci ho odtáhli do vězení, jak jsem již říkal. Dále, asi před těmi třemi týdny se zde na něj vyptával jeden chlápek.“

Samuel: „A kdo, prosím???“

Bonifác: „No byl to, takový....poutník. Odrbaný hadry, vysoký, taky by se mohl občas umýt.“

Samuel: „Vážně?!? Co jste mu řekl???“ Říkám si pro sebe: „Aha, ten žebrák z hospody, co měl velice zajímavé otázky, hlavně z oblasti inkvizice.“

Bonifác: „No, zhruba to, co právě říkám vám.“

Samuel: „Dobře, díky za pomoc. Nashle.“

Než se dostaneme k zbytku družiny, podívejme se ještě za Felis

Letuch, konečně velké město, kde se dá leccos sehnat. Mám dosti penízků a vím i co s nimi. Již dlouho jsem ve svém okolí nebudila údiv ničím zvláštním, novým a hezkým. Vydělávala jsem peníze, šetřila a teď si užiji jejich utrácení. Otázka je, co vlastně chci?

Něco zdobeného. To je dobře, ale zdobených věcí je hodně. Čili, co mi to má přinést? Údiv a třeba i ochranu. Super, tak to vypadá na nějakou lepší zbroj. Ta je v našem nebezpečném životě často potřebná a navíc ji na sobě mám velmi často, zvlášť mezi lidmi.

Najít v tomto městě zbrojíře není takový problém, ale najít takového, který uspokojí moje požadavky...inu, hodinku mi to zabralo, ale potom jsem našla jeden větší krámk. Je blízko centra, je dražší, ale má spoustu kvalitní výbavy. Kvalitní je myšleno zdobené. Ihned se prodavače táži na něco speciálního. Ví o čem mluvím, postavil přede mě koženou zbroj a několik doplňků. Vše je stejně zdobeno. Bohatě a elegantně. Tu беру, ať stojí co stojí.

Když mi v obchodě řekl cenu, podlomila se pode mnou kolena. Tolik za takovouhle krávovinu? Nic naplat, já tu zbroj chci a tak to zaplatím. Nemělo ani smysl smlouvat. Teď, cestou za svými přáteli jsem spokojena, moje nová, krásná, zdobená, elegantní, pěkná zbroj jim jistě vyrazí dech. Všem.

Theo na návštěvě u Marka Lantera

Konečně v Letuchu! Tady žije Marko Lanter, bývalý žák mého dědy, mistra Aureola. Naposled jsem tu byl v létě, když jsem byl u Marka kvůli nějakým knížkám. On totiž Marko pracuje v knihařské dílně v Univerzitní čtvrti. Takže jestli se Lessel skrývá tam, Marko by o něm mohl něco zaslechnout.

Za Markem jdeme až na Sama a Felis všichni. Univerzitní stráž nás po menších průtazích pustí dál (to je lepší než v létě – tehdy jsem musel Markovi po jednom studentovi vzkázat, aby přišel a zaručil se za mě) a my jdeme přímo ke knihařské dílně. Když zazvoníme, otevře nám Marko osobně, a hned nás pozve dál.

Marko: Ahoj Theo! Copak tě sem přivádí?

Theo: Hledáme člověka jménem Jan Lessel, který nedávno přijel do města. Neslyšel jsi o něm?

Marko: Neslyšel. A tví přátelé... Jsou důvěryhodní?

Theo: Můžeš jim věřit.

Marko: I tomu skurutovi?

Theo: To je Harbyrwyd, náčelník kmene Mrtvého králíka. Když jsem tu byl posledně, tak jsem jej potkal ve městě. To jsem ti ho nepředstavil?

Marko: Nepředstavil. A kmen Mrtvého králíka, ten kdysi vyplenil široké okolí Letuchu...

Harbyrwyd: Nejsme takoví barbaři, máme vlastní kulturu. A rádi bychom se o tuto kulturu podělili. Mohli byste vydat legendy našeho lidu, sepsané na dvanácti kožích přechovávaných naším šamanem?

Marko: To zní zajímavě, ale nejdřív je musí někdo přepsat.

Harbyrwyd: Já je přepíšu.

Marko: Ty umíš psát? Tak dobře, dej mi text a my to přepíšeme načisto a vydáme. A dostaneš i podíl na zisku, i když asi nebude velký.

Harbyrwyd: To nevadí, hlavně chci ukázat svůj lid v lepším světle.

Marko: Výborně, aspoň vzdělanci na univerzitě si to přečtou, a my něco vyděláme. No, když se bavíme o penězích, víš už, Theo, že mě povýšili na účetního? Už nemusím jenom přepisovat, ale mám na starosti účty celého podniku. A hlavně mám vyšší plat a vlastní pokoj.

Theo: To je super! Gratuluju, Marko!

(...)

Theo: Ještě jsem se chtěl zeptat na hospodu U Bonifáce Krajíce.

Marko: Tam rozhodně nechoďte, to je nejhorší zlodějskej pajzl ve městě. Krajícovi se vyhněte širokým obloukem.

Theo: Dík za radu, a dík za pohoštění. Bohužel už musíme jít. Tak zatím, Marko!

Odešli jsme. U brány univerzitní čtvrti čekala Felis v nové vyparáděné kožené zbroji. Spolu s ní jsme se vypravili ke Krajíci...

Hostinec u Bonifáce krajíce, Lucien povypráví kousek příběhu

Byli sme u knihomola. Byli sme v knihomolský čtvrti. Ted' budeme v hospodě, která je prej pajzl pro hajzly. To se máme čím chlubit. Jen jednu výhodu to má - knihomolská čtvrť má jednu výhodu – nejste tam tak často v ohrožení života, ale prej tam sídlí část řádu inkvizitorskýho, takže vlastně je to tam taky nebezpečný.

Letuch je vobrovský město, nemít informace vod knihomola Marka, hledali bychom to dlouho, předlouho. Takhle to pro nás nebyl takový problém.

Před hostincem, který nevypadá nijak vábně sedí Samuel. Že zrovna jeho potkáme jako prvního tady, to mě mohl napadnout. Kdybych malinko víc přemýšlel hlavou a ne rukou

s dýkou. Rád bych už této družině ukázal co káže moje mrštné tělo, moje dýky a můj bič. Bič, který již na zádech několika nepřátel zanechal stopy po výprasku, který jsem jim uštědřil. Samuel pro nás prý má informace. Předá nám je, pokud zaplatíme padesát tolarů jemu. Máme mu prej věřit, že on platil za tu informaci víc. Tak jsem zvědavej. Zaplatili jsme. To co nám řekl za ty prachy opravdu stálo – Jan Lessel není v Letuchu. Je ve vězení, které je na Gurbundském panství. Dostal se tam prý tak, že se popral s gurbundskejma vojákama tady ve městě. Jejich velitel podplatil pár lumpů a ti jej v noci zmlátili, hodili za město, na burgundský území a bylo to. Tam si ho vojáci vyzvedli a eskortovali jej do vyhlášeného zařízení.

Nemám páru jestli to víte, ale Letuch je hraniční město mezi Gurbundama a de Anjensama. Todle je to město, kde se řeší veškerá setkání šlechticů z nepřátelených stran. Tady má hlavní slovo baron a císař. Kterého právě tendle týpek baron zastupuje.

Pro nás z toho plyne jedna jediná věc, musíme se vypravit na Gurbundský panství. Do jejich věznice nebo jak tomu říká Sam. Z toho ještě vylezlo, že tam má nějaký kontakty a tak nám pomůže Jana získat. A potom začne ta správná mela, polovina družiny ho prej chce zabít a polovina družiny ho chce předat inkvizitorovi živého. Mě je to vcelku jedno. Nerad bych zabíjel zbytečně. Ještě si promyslím kam se postavím, až ho vytáhnem.

Příjezd do věznice, Samuel a Mateas

Přijíždíme k vězení, kde jsem strávil takového času, poznal nové lidi, získal si některé známosti a i opory mě skýtané. Na hradbách nás sledují čtyři lučištníci a před hlavní bránou stojí tři vojáci. Máme dvě varianty. Harb navrhuje tichý vstup do celého objektu. Prozradil jsem, že toto je místo, kde jsem byl původně zavřen a mám tu nějaké kontakty. Třeba se s nimi dohodneme. Chvilku se dohadujeme, jak se dostaneme dovnitř. Pomalinku jedeme vpřed.

Voják: „Stát, tady nemáte, co pohledávat. Opusťte toto území.“

Samuel: „Jsme zde na formální návštěvě, ohlašte nás u Matease!“

Zanedlouho přichází můj dávný přítel se dvěma vojáky.

Mateas: „Och, vítej příteli. Snad se nechceš vrátit zpět anebo se ti zastesklo???“

Samuel: „Ne to ne, nestýská se mi a vrátit se též nechci. Potřebovali bychom s tebou mluvit, ale někde o samotě. Jde o jednoho vězně, kterého jste nedávno zatkli – Jana Lessela.“

Mateas: „Jistě, pojd'te, ale zbraně nechte zde, bude o ně postaráno. Nic se vám neztratí.“

Felix se ujal hlídky nad našimi zbraněmi a zůstal před branou. Vcházíme do obrovské pevnosti se čtyřmi mohutnými věžemi. Do jedné se vejde i několik set lidí. Nádvoří je jako vždy zablácené. Kromě vojáků zde nikdo není. Je jasné, že všichni místní obyvatelé jsou zalezlí ve svých děrách uvnitř věží. Donjonů, jak jim občas říkával Mateas.

Mateas: „Posad'te se. Zde to neznáš Same, že? Tady si nikdy nebyl. Je to jídelna pro bachaře.“

Samuel: „No to je skvělé. Mohl bych si s vámi prohodit pár slovíček sám??? Také nám přiveďte Jana, promluvíme s ním.“

Mateas: „Inu, proč ne, jen pojd'.“

Jdeme do jiné místnosti, jsme tam naprosto sami.

Mateas: „Tak spusť tedy. Co by si rád věděl.“

Samuel: „Myslím, že zrovna my dva si nemusíme nic tajit, že? Proč je držen zde a není postaven před soud???“

Mateas: „Byl zatčen pro vraždu tří lidí a zde zabil další čtyři vězně. Doslova jim rozpáral hrudník a vyrval srdce z těla.“

Samuel: „A náhodou, neměli to srdce v ústech???“

Mateas: „Ne.“

Samuel: „Máme za úkol ho předvést před soud, před inkviziční soud.“

Mateas: „Ano, chápu. Ale on je pro nás velice důležitý. Díky němu můžeme odstranit de Anjense, postavit jej na hranici. Kníže s ním má určité plány. Zjistilo se, že ten zkurvysyn Anjens je pohanem a Ludvík Lessel, generál jeho vojsk, je vévodovým příbuzným.

Samuel: „No moment, to ale mění celou situaci. To už nejsem ani pro inkvizitory a pro Anjense už vůbec. Musí zůstat zde! Ale, co moji přátelé? Nechci, aby oni měli nějaké problémy.“

Mateas: „Jistě, to chápu.“

S Mateasem se vracíme ke zbytku družiny. Za chvilinku přivádějí i Jana Lessela. Po několika otázkách začal nervózně, i když celou dobu nám lže. Je to na něm vidět.

Potkáváme Jana Lessela, Ithien jako svědek celé situace

Jan Lessel, náš cíl. Člověk, který rozděluje družinu na dva tábory. Když se na něho dívám, nevidím na něm nic zvláštního. A přesto jednou zvláštností oplývá – vyvolává mezi námi spor. Někteří si přejí jeho smrt, jiní spravedlnost a zbytek si přeje ho osvobodit a nechat odejít.

Co je na něm tak zvláštního, že je o jeho osobu takový zájem? Obyčejný člověk a přesto je neobyčejný. Je jisté, že zavraždil spoustu lidí. A to dosti bestiálním způsobem, kde jsou však kořeny této bestiality? Z toho co jsem pochopil jsou kořeny této bestiality v dávné minulosti, v dobách řádění inkvizice. Naneštěstí nesaahají moje znalosti tak hluboko do historie abych mohl říct více podrobností.

Harbyrwydd ho vyslychá, pokládá mu otázky, na které nám Jan dává podivné odpovědi a celkem se u toho začíná rozčilovat. Lessela přivedli čtyři vojáci. Dva ho stále drží na provaze, zbytek se rozestavil po místnosti. Jsou v jeho přítomnosti nervózní. Jan je stále podrážděnější a navztekanější. Konečně to začíná být zajímavé. Ve vzduchu visí hrozba, něco se stane...

...lano, které poutá Janovy ruce prasklo. Lano prasklo. Lano...

Voják, který držel provaz proletěl nad stolem a narazil hlavou do zdi. Ozvalo se křupnutí, znamenající smrt. Na druhého vojáka se Jan Lessel vrhl s holýma rukama. Než stihl cokoliv udělat ležel na zemi s hlavou v nepřírozeném úhlu. Mateas utíkal ven a na nás řval ať jdeme za ním. Poslechli jsme, to co jsme viděli do teď nám stačilo.

Ani zbylí dva vojáci neměli proti bestii v lidské kůži nejmenší šanci. Jeden nestihl ani vytasit meč. Druhý se snažil bránit kopím. Dlouhá zbraň byla v tomto boji spíše nevýhodou. Jan Lessel během chvilky v rozčilení pobil čtyři muže. Opravdu je nebezpečným monstrem. Pokusili jsme se Jana z věznice koupit:

Harbyrwydd: „Máme za úkol Jana dovést před soud.“

Mateas: „Jak jsem již říkal vašemu společníkovi Samovi, je pro nás velice cenný.“

Harbyrwydd: „Tak tedy jej vykoupíme, kolik za něj chcete???“

Mateas: „Není na prodej a tolik byste určitě neměli.“

Zatímco se dohadujeme, Jan se uklidnil. Několik vojáků pro něho opatrně přišlo a snaží se ho bezpečně odvést, daří se jim to. Jediná stopa po masakru je zakrvácený Jan, který si s ďábelským úšklebkem olizuje zakrvácené ruce. Není pochyb o tom, že je blázen. Nebezpečný blázen, abych to upřesnil.

Mateas: „Nechcete tu zůstat přes noc??? Mohl bych vás tu nechat přenocovat.“

Samuel: „No, proč ne.“ A pohledem přejeđu po ostatních, jestli nejsou proti. Nijak jim to nevadí.

Mateas: „Ale pro vaše bezpečí ke každému z vás přiřadím jednoho vojáka a asi by bylo také nejlepší, kdyby jste zůstali zde a nikde se neprocházeli. Samozřejmě, Samueli tebe se to netýká. Vždyť víš.“

Harbyrwydd: „Promiňte, ale my se o sebe dokážeme postarat! Ta hlídka být nemusí.“

Mateas: „Myslím, že je to nezbytně nutné. I když, pokud se za vás pan Samuel zaručí, tak bych ty vojáky odvolal. Co ty na to Same???”

Samuel: „Hmmm.....dobře.“

Tohle se docela hodilo. Máme šanci Lessela osvobodit v noci a dohodnout se co s ním.

Sam neví kudy kam

Zatímco se jde družina ubytovat, mám své plány. Jdu za Mateasem a probírám s ním jednu důležitou věc...

Samuel: „Zdravím, omlouvám se, jestli ruším, ale mohu s vámi hovořit???”

Mateas: „Ale jistě Same, posad' se.“

Samuel: „Víte, jedná se o Forestra. Už jsem se s ním dlouho neviděl a chtěl bych ho jít pozdravit.“

Mateas: „Ale ano, vždyť jsem říkal, že můžeš vše.“

Samuel: „Jo, ještě by tu byla jedna maličkost. Ne, že bych svým přátelům nevěřil, ale aby se zamezilo nějakým omylům, nechal bych raději sledovat. Je to i pro jejich bezpečí, aby neprovedli nějakou vylomeninu.“

Mateas: „V pořádku. Asi dřív nebo později bych to udělal sám. Zapojím do toho tobě známé lidi.“

Sakra, pomalinku se to začíná zvrátat, úplně jsem zapomněl zajít si popovídat se svým dobrým kámošem. Začíná se to pěkně motat a mě to dělá starosti. Hlavou se mi honí jediná otázka: „Ke komu se přidat?“ Jdu zpět ke družině. Když přicházím k domku, kde jsme, slyším hlasité rozprávění. Nejprve nakouknu oknem. Všichni jsou shromážděni v jedné místnosti. Harb tam něco vysvětluje a..... Po chvilkovém sledování jeho křečovitého postoje a mimiky mi došlo, že rozdává povely. I Ithien do toho zasahuje. Zkouším poslouchat více, ale neslyším vše. Dávám si střípky slov dohromady, ne to ne, oni chtějí J. Lessela unést.

Začínám mít strach z toho, jak to vše dopadne. To je katastrofa. Opět jdu za Mateasem. Touto třetí návštěvou si začínám uvědomovat, co se děje. Stále je ve mně vlastenec se vším všudy.

Samuel: „Promiňte, že za vámi stále lezu, ale nastává malý zádrhel. Oni ho chtějí unést.“

Výčitky Samuelova svědomí: „Co si to provedl???” Takhle sprostě naprášit své, momentálně, nejbližší. Skončíš v pekle na nejhorších pracích pro samotného pána pekel!

Samuel: „Mateasi! Musíme tomu nějak zabránit, nech je třeba vyhodit nebo já ne.....“

Mateas: „To bude jasné, že jsi je zradil a jen co se jim dostaneš pod ruku, zabijí tě. Přestaň panikařit, kníže si cení takových jako jsi ty. Budeš za to určitě odměněn za své zásluhy pro vlastní zemi. Občas se musí obětovat i vlastní přátelé. Ztrojnásobím hlídky na Lesselově patře, pokud se tam objeví, budou to mít zlé.“

Samuel: „Dobře.“

Moji přátelé zatím naplánovali akci. Ithien použije svoji magii. S pomocí převleků, magie a společných sil získají své zbraně a dojdou si pro Lessela, nakonec prchnou odtud.

Samuel: „Hezký plán, s tím teleportem. Ale chci vám jen říci, abyste tam nechodili. Vím, jaké to tu je. Ve křídle, kde je i náš Jan vznikla nějaká panika, vzpoura. Celá věž je uzavřena.“

Ithien: „Teleportujeme se přímo dovnitř.“

Harbyrwidd: „A kdyby bylo nejhůř, zvládneš nás dostat i tam odtud???“

Ithien: „Až za hradby vězení.“

Samuel: „Vím, jak to tu chodí. Nelezte tam! Felis tam tak akorát znásilní.“

Harbyrwidd a Ithien: „Na druhou stranu, je to i výzva a úkol splnit musíme.“

Samuel: „Budu vám držet pěsti. Nepůjdu tam s vámi. Nechci, aby to vypadalo, že jsem je zradil. Počkám tady na vás. O mě si starost nedělejte, ven se dostanu jedna dvě.“

Noc ve věznici, plán na osvobození Jana a Felixova role v něm

Hup dup, už to přichází. Vzrušení mi koluje žilama, bude se rychtovat. V tom já sem fakticky dobře. Jakmile jde vo to někomu rozrazit lebeni nebo urazit pazouru, to umím.

Dohodli sme se, že až padne tma, vlezeme si do skladu pro naši vojenskou vejstavu a vtrhneme do věznice. Já už se tak těším. Harb říkal nikoho nezabíjet, ale co, až zavoní krev a zasténá první raněnej strážněm boj se rozjede a nikdo již nebude dávat pozor koho sejmu a koho ne. Já jsme hrdina, ne bába z vesnice.

Ithien zakouzli nějakou neviditelnost. Nejsme vidět. Brrr, to je hnus. Já a Lucien mastíme pro naši armatūru. Máme je, máme je všechny. Když už jsme v tom, měním si nějaké svoje zbraně za jejich lepší. Já věděl, že tohle bude parádní výprava. A teď? Teď se de rubááát!

Opatrně se plížíme k vesnici, nikde nikdo není. Felis je trošku podezřívavá, že je tu nějak málo stráží, ale to mě nevadí. Jsme kus vod brány do jednoho z těch věžovitejch baráků. Ithien zase kouzlí, chvilku nicoty a jsme přímo ve vězení, ve strážnici. Ta je prázdná. Všude je klid a ticho. Měl by tu bejt rámus, slyšel jsem, že věžňové jsou nějak divocí, zvlášť když se dozvěděli o tom co ten Lessel zase udělal.

Harbyrwidd zkouší jedny dveře, potom druhý, něco není v pořádku. Teď už to cítěj všící. Kruci, voni mi chtěj pokazit muj masakr. Tak to teda jako né, jsem rozhodnut někomu dnes rupnout lebku. Jestli nikdo nepude, já vyrazím pro Lessela sám a dám mu do zubů.

Už se chystám vyrazit, když se otevíraj dveře po stranách a z nich vycházejí vojáci. Na každé straně jich je šest. Dva maj kopí, dva meče a dva luky. A co je horší, ty s těma rukama maj parchantský šípy se zpětnejma háčkama. Maj jich každém asi deset, ale to celkem stačí. S nima je tam i ten had Mateas. Je klidný jako vždy a usmívá se na nás. Ty, já mu snad jednu rubnu do lebky aby ho ten jeho úsměv přešel.

Matesovu smrt a útěk z věznice nám přiblíží Schlank

Tak, tohle je konec. Mateas nás má v hrsti. Myslí, že tuší, že zbytek družiny je spíše na straně de Anjense. Svoji žádost nám přednesl v klidu, je si jist svojí silou. Má pravdu, má výhodu. Má na svojí straně moc. Má...má nás v hrsti.

Dává nám dokonale znát svoji převahu, dokonce to vypadá, že přemýšlí co s námi. Dle mého soudu to máš již dávno promyšlené. Ale co, soustředme se na budoucnost, pokud nějaká bude. A já doufám, ne, já pevně věřím, že ještě nějaká bude.

Stojíme proti sobě, každou musíme odhodit zbraně nebo začít boj. Vteřiny se táhnou, čas jako by stál. Na co asi myslí ostatní? Já myslím na svůj život, svoji sestru, svoji rodinu...matku.

Ne, to ne. Dost už. Myšlenky, zmizte z mé hlavy. Klid. Čisto. Má hlava je prázdná. Nyní se mohou soustředit a zkusit vymyslet nějaký plán.

Než jsem mohl něco vymyslet, otevřely se potichu dveře za Mateasem. Stojí tam Samuel. Plíží se jako šelma, potichu s dýkou v ruce. Dostal se nepozorovaně za Matease. Nebylo to tak těžké, vojáci si plně vychutnávají svůj triumf. Přiložil mu svoji dýku na krk a zmrazil jeho úsměv. Náš také. Zradit svého blízkého přítele kvůli nám? To je čin hodný hrdiny. Myslím, že můžeme zvolat ať žije hrdina Samuel.

Situace dostává spád. Lučištníci měli založený šíp. Při Samově objevení na scéně se jeden lekl, otočil se a vystřelil po Samovi. Ten mezi sebe a střelu vstrčil Matease. Pane, to je zlé. Šíp se do muže vnořil jako nůž do másla. Druhý lučištník střílí také. Samuel byl opět rychlejší. Vojáci jsou zkoprnělí, jednomu dokonce vypadli zbraně z rukou. Všichni lučištníci vystřelili na Sama a všichni trefili Matease, svého pána.

Mateas chroptí ve smrtelné křeči, umírá v náruči svého přítele, který ho s největší pravděpodobností zranil. Je mi Samuela líto, dostat se do takové situace. Doufám, že si vybral správně. Ani nevím kdo to byl, ale někdo nás vzbudoval, že musíme prchnout dřív než se vojáci vzpamatují ze smrti svého velitele.

Zběsilý útěk z Lucienova sedla

Rychle ven z věže. Poblíž skladu se zbraněmi byli stále. Tam jsou naši koně. Rychle, rychle, rychle. Nevím, jak tohle dopadne, ale to je šílené. Stalo se, co se stalo. Buď prchneme a nebo budeme žrát drobký toho, co jsme nadrobili. Všichni běžíme ke stájím. Rychlejší pohánějí pomalejší a nutí je k zběsilému výkonu.

Rychle, rychle. Už tam skoro jsme. Stáje, teplo, koně. Koní jsou zde asi čtyři desítky. Nevím to přesně, protože neumím tak dobře počítat. Ale to nevadí. Musíme udělat něco aby nás stráž nemohli pronásledovat.

Rychle, rychle. Harb má plán. Zapaluje pochodeň a následně slámu. Felis chtěla odvázat koně, to jí Harb nedovolil – vznikl by velký zmatek a nás by to zpomalilo. Pro trpící koně bude moci plakat později. Nyní musíme pryč. Nasedáme, naskakuje či se jen držíme koní a ujíždíme. K bráně.

Rychle, rychle. Sakra, brána je zavřená na petlici a je přes ní spuštěná mříž. Co teď? Jsme v pasti. Vše vyřešil Ithien, který nás přivolal k sobě a vyvolal nějaké kouzlo. Trošku to semnou zamávalo, ale objevili jsme se před bránou. Jak to dělá? Nevím, ale podařilo se nám to. Zběsilý úprk začíná...

O poselství pro Dalimila nám poví Theo

Konečně ten zběsilý útěk skončil, a my jsme se zastavili v takovém pěkném lesíku s jeskyní. Utábořili jsme se tam, a já jsem začal k večeři připravovat guláš z jednoho z uštvaných koní. Do toho jsme diskutovali o tom, co dělat dál.

V této situaci nás zastihl neznámý jezdec. Naštěstí to nebyl žádný pronásledovatel z pevnosti, ale elf, který se představil jako Granach (nebo tak nějak). Jel za námi až z Natalu, hvozdu daleko na jihovýchodě, aby řekl půlelfu Dalimilovi o jeho dědictví. To nás všechny zaskočilo – nevěděli jsme, že je půlelf (maximálně to někteří tušili) a žili jsme v domnění, že je synem nějakého chudého chalupníka. Podle Granacha ale byl následníkem císařského trůnu. Proto Dalimilovi hrozí nebezpečí, protože mnozí z těch, kteří znají Dalimilův původ, jej chtějí zabít. To celé zní moc zajímavě – takže jsem poznal dva následníky trůnu, i když jeden je mrtvý (chudák Vilém) a druhý to asi ještě neví. A ještě zajímavější je to, že císař je prý nemocný a o žádných dalších dědicích se neví. Zkusíme dostat Dalimila na trůn?

Elf také Dalimila pozval do Natalu. Rozhodně musím jít s ním. Po zničení artemidského města Anadoru před třemi sty lety do Natalu uprchla většina přeživších artemidů, a s těmi bych se rád setkal. Podle Granacha jich tam moc nežije, ale snad získám možnost promluvit si s pravým artemidským mistrem theurgie. Juchů, už se těším.

A ještě třetí zprávu nám elf nese. Získal dopis adresovaný hlavnímu inkvizitorovi Tomáši z Letohradu. Mateas v něm jménem gurbundského vévody zve inkvizitora, aby vyslechl Jana Lessela. Nad tímhle dopisem se rozproudila vášnivá debata – co s dopisem? Sam navrhol doručit do Letohradu, Felis jej chtěla ukázat Ludvíkovi Lesselovi a de Anjensovi a Ithien z legrace navrhl o všem říct Markovi, ať o tom napíše knihu. Nakonec převážil názor říct o tom de Anjensovi – aspoň formálně jsme jeho leníky a při prosazování Dalimila jako následníka trůnu se nám budou hodit spojenci. Rozhodně se mi nechce sloužit inkvizitorům, i když by mi neměli ublížit. Takže asi podpoříme de Anjense, i když je pohan (koneckonců, to jsou artemidé taky, takže na tom nevidím nic špatného).

Doslov KimoRa

Inu tak to vidíte, život není vždy jen lehkou hrou. Může vás dostat do pěkně složité situace kdy na jedné misce vah je váš předešlý život a na druhé misce je vaše budoucnost a přátelé. Samuel se do takové situace dostal, ač to tak nevypadalo, dokázal se rozhodnout – správně.

Ani rozhodování ostatních nebyla špatná, ale k tomu, aby získali Jana Lessela bylo potřeba trochu víc, než jen se rozhodovat. Bylo potřeba spolupracovat. A tady se ukázalo, že pokud jeden článek řetězu je špatný, při nejbližší zkoušce povolí celý řetěz...snad to bude příště lepší.